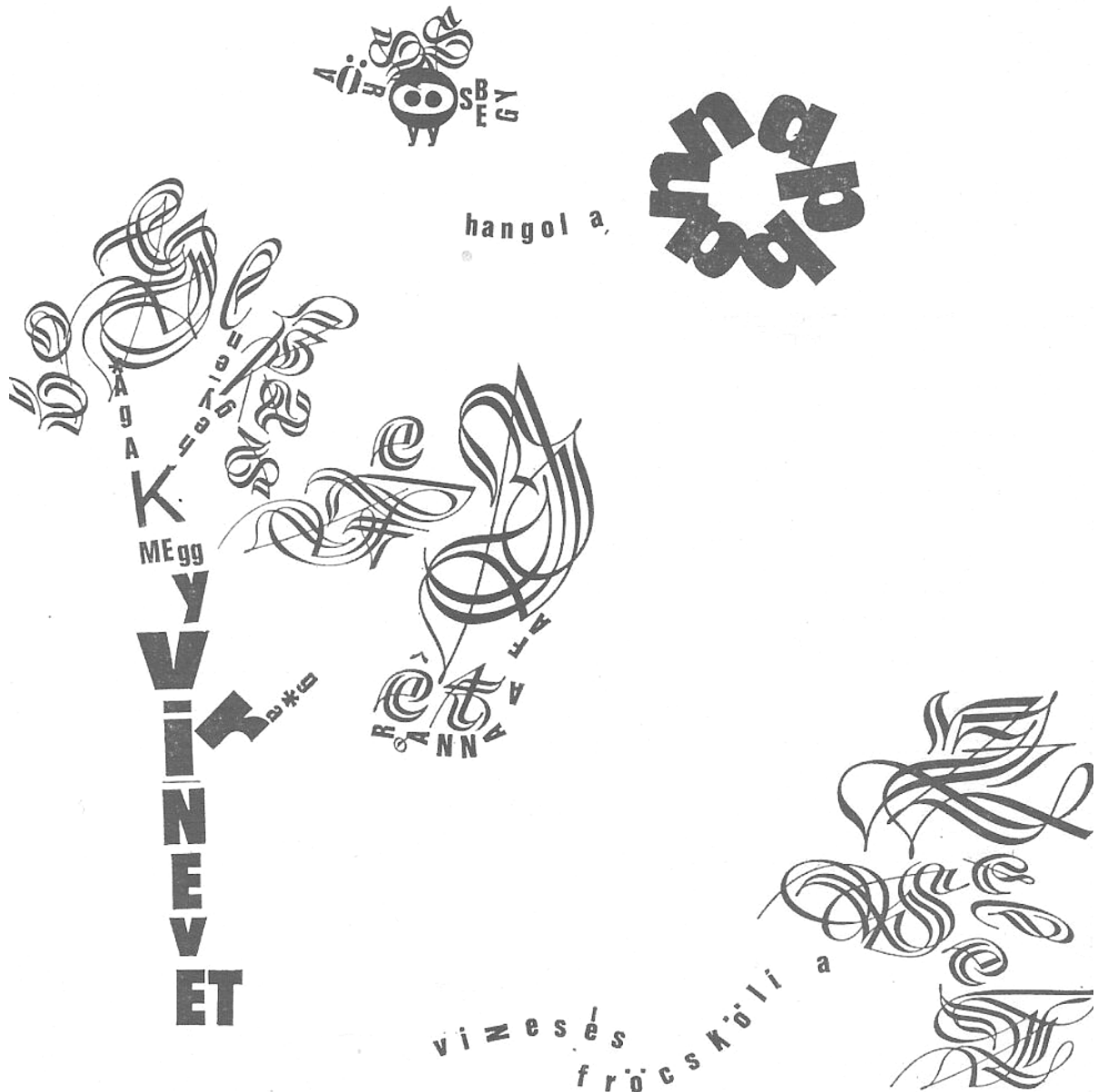

A MI ÚJSÁG? UNK

Általános Iskola Hantos

2004. április

Géczi János:
VÖRÖSBEGY

Vörösbegy hangol a napban
Ágak hegyén meggyvirág nevet
Boglyas fejét rázza a fa
Vízesés fröcsköli a szelet

SZABÓ ISTVÁNNAL, falunk KATOLIKUS PAPjával beszélgettünk

A meghívásnak készségesen eleget téve hittan után felelgetett a szakkörösök kérdéseire:

- *Milyen volt a gyermekkor?*

- Mondhatom, hogy jó gyermekkorom volt. 12 éves koromig egy Tolna megyei kis faluban, Kétyen nevelkedtem. Akkor sokkal több gyerek volt a faluban, a templom körül is. Hatodik voltam, mikor szüleimmel városba költöztünk, Tatára.

- *Már kicsi korában hitt Istenben?*

- Ez nehéz kérdés, mert a hitet a Jóisten adja, úgy örököljük a szüleinktől. Ők is vallásosak voltak, olyan közegben nevelkedtem. A gyermekkel együtt nő a hite is.

- *Már akkor úgy döntött, hogy pap lesz?*

- Az Úr azt mondja, nem választottatok engem, én választottalak titeket. Ott dőlt el már gyermekkoromban a kis falusi templomban, de voltaképpen 35 éves koromig dolgoztam. Akkor mentem teológiára, és 40 évesen szenteltek fel.

- *Hogyan támadt ez az ötlete 40 éves korában?*

- Ez az isteni hivatás ott motoszkál az emberben. Jézus választja a papokat, és ez az életében vissza is igazolódik. Ahogy visszatekintek, ennek így kellett lenni.

- *A szülei mit szóltak hozzá?*

- Édesanyám már akkor 12 éve halott volt, ő biztosan örült volna, főképpen tőle örököltem a hitet. Édesapám, hogy őszinte legyek, nem nagyon örült neki, bár ő is hívó ember volt, de másként gondolta az életemet. Mégis azt mondta, hogy én választok, így engedett el.

- *Nehéz ez a hivatás?*

- Nem könnyű, kevés sikerélmény éri az embert. Itt vagytok rá példa: Szépen jártok hittanra, elszáldozók lesztek, megbérmálkoztok, és utána nem töltitek meg a szép templomokat. Minden munka nehéz, de itt kevés a sikerélménye a mai világban a papnak. Nekünk az lenne az öröm, ha össze tudnánk jönni, nemcsak a misékre, hanem közösségeket alakíthatnánk.

- *Nem bánta meg, hogy papnak ment?*

- Nem. Ígéretet van Jézus részéről, hogy aki elhagyja apját és anyját, földjét és a világ dolgait, százannyit kap helyette. És mi is úgy vagyunk. Családban az embernek 2-3 gyermeke lenne, így meg „100”. Így teljesedik be Jézus ígérete.

- *Soha nem vágyott saját családra?*

- Természetesen, ez az emberséghez tartozik. Mindenki családban él, Isten is ezt akarta, családba született a fia, Jézus, ez egy megszentelt intézmény. Teljes családban nőttem fel én is, jó kapcsolatom volt a szüleimmel. Nem véletlenül vártam 35 éves koromig. Foglalkoztatott a családalapítás. Valami miatt nem sikerült, és én úgy fogom fel, hogy ez Isten akarata volt.

- *Ha valami más kudarc éri, akkor is Istent látja mögötte?*

- Nem kell azt gondolnunk, hogy Isten bábként rángat bennünket, nem sűg a fülünkbe. Megadja a szabadságot, hogy választhassunk. Hosszabb távon gondolom én, hogy néha beleszól, ezt észre is veszi az ember, persze nem abban a pillanatban, csak később. De ez nem sokszor fordul elő.

- *Nem érzi magát egyedül?*

- De bizony néha. Például karácsonykor, amikor a szülők megajándékozzák gyermekeiket. Én is átvettem gyermekként az akkori szerény ajándékot, és ma is előttem csillog édesapám, édesanyám öröme. Örültek, hogy mi örülünk. Ilyenkor szomorú vagyok egy kicsit, ezért is megyek el szentestén az öregotthonba. Ott emberek között vagyok.

- *Van hagyománya a családjában ennek a hivatásnak?*

- Nincs. Szüleim a Felvidékről származnak, apai ágon a távoli rokonságban állítólag volt két Ferences-rendi szerzetes, de más nem.

- *A reformátusoknak lehet családjuk. Miért pont katolikus pap?*

- Mert katolikusnak kereszteltek, és az ember nem hagyja el a hitét. Elvileg lehetne az ember református vagy evangélikus, netán ortodox is, van rá mód.

- *Sokat szokott készülni például esküvőre, temetésre?*

- Ez mindig drukkot jelent, mert igyekeznek az ember. Hivatalos liturgia van, amit be kell tartani, ettől nagyon eltérni nem lehet, de azért én is szeretnék egy kicsit megfelelni a világi kívánságoknak is. Van eltérés, esküvőn néha a díszítést úgy szeretnék, ahogy a filmekben látják. Szeretnék mondani egy-két olyan mondatot is, amire majd emlékezni fog a fiatal pár. Készület nélkül nem szeretek, akkor inkább keveset mondok. Néha van olyan, hogy nem tud az ember készülni, mert például beteg volt, de rögtönzésekre nem bocsátkozom. Ha valamit bánok, az valójában az, hogy nem fiatalon mentem papnak, nem humán középiskolába jártam, hanem közgazdaságiba, így sokat kell folyamatosan pótolnom.

- *Ha Jézus feltámad, vagy valami hasonló nagy ünnep van, akkor úgy beleéli magát, mintha magával történe?*

- Igyekszem. Az egyháznak ez a legfontosabb hitgyakorlási formája, a liturgia, azt illő szépen megcsinálni. Nekünk minden le van írva, és természetesen úgy ér valamit, ha át is éli az ember, főleg a feltámadást, mert ebben bízunk. Nincs más remény, ezért is mentem el papnak. Kicsit önzés is, mert azt ígérte Jézus, hogy az ő szolgálói Isten világába jutnak, ott szeretnék lenni. Tanultunk mindenféle filozófiát és tudományokat a szemináriumon, de nincs más, ami örök életre hívott volna bennünket. Minden más csak a földi viszonylatokra értelmezhető.

- *És volt már olyan, mint a filmekben, hogy valaki nagyobb bünt is meggyónt?*

- A gyóntatás nagyon komoly a katolikus egyháznál. A gyónási pecsét védi a gyónót. Semmilyen körülmények között nem árulhatja el az ember. Még a gyilkosságot se rendőrnök, se bírónak. Bárki bármit gyón, még az élete árán sem. Volt több mártírja is ennek. Mint Nepomuki Szent János, akinek kivágták a nyelvét és a folyóba dobták, mégse árulta el a titkot.

- *Én mindig kíváncsi voltam arra, hogy egy papnak hogy telik el egy napja.*

- Hát szürkén. Az egyháznak van a kötelező imája, ez a zsoltosma. Ezt minden pap, amikor felszentelik, megfogadja, hogy minden nap elvégzi. Ez körülbelül napi egyórás ima. Négy vastag könyv van, kb. hatezer oldalnyi, az egész liturgikus évet betölti ez a négy könyv. Azzal kezd az ember: felkel, elvégzi a reggeli dicséretet, aztán napszakoknak megfelelően van a napközi imaóra, aztán a vecsernye, az esti imaóra, olvasmányos imaóra és a kopletorium. Azzal fekszik le az ember. Ez az egy program, az imádság a papi hivatásnak a bölcsője, hogy így mondjam. Ezt nem hagyom el sohase. Utána be kell mutatnom a szentmisét, ez is kötelező a papnak, minden nap. Hát aztán plébános vagyok, jönnek a mindenféle hivatali dolgok. Sok adminisztráció van. Aztán jövök hittanra, most meg majd megyek 3-kor temetésre. Hát így.

- *A temetésen soha nem érzékenyül el?*

- Volt már olyan, hogy küzdöttem a könnyeimmel, főleg, ha jó ismerőst temettem. Például ha többször is voltam nála, feladtam az utolsó kenetet, vagy fiatal, mint ahogy volt a Viktor, ezek megrázzák az embert. Akkor mindig János jut eszembe, hogy ő is sír barátjának, Lázárnak a sírjánál. Így van a pap is. Erősnek kell lenni.

- *És az esküvő az öröm a papnak?*

- Örömmel adjuk össze a fiatal párokat, bár egyre kevesebben vannak. Ha egy van a falutokban évente, az már jó, nem kell üresen beküldeni az anyakönyvet. Itt is akkor lenne jó, ha jönnének a fiatalok. Tudom, hogy nemcsak a hitélet van, dolgozni kell, élni kell, de legalább nagy ünnepeken megtöltenék a templomot, és akkor látná az ember, hogy növekszik az egyház. A tanáraitoknak is az az öröm, ha megtanuljátok a leckét és továbbtanultok, elvégezitek az egyetemet, orvos vagy tudós is lesz köztetek.

- *És a keresztelő?*

-A születés a legnagyobb öröm, nem véletlenül a karácsony a legnagyobb örömnépnep az egyháznak is meg az embereknek is. A szeretet ünnepe, mert gyermek született. Ha a családban gyermek születik, gyarapodik a nemzet és az egyház is. Ha megkereszteljük, különösen öröm.

- *A karácsonyt hogyan ünnepli?*

- A papnak magánünnepei nincsenek. Nekem a karácsony munka. Három faluban a szertartások, három „éjféle mise”. 2-kor lefekszik az ember, reggel 8-kor már kezdi. Délután Sárosdon elmegyek az otthonba az öregekhez, misét tartok, elbeszélgetek velük, megajándékozunk egy kis édességgel, déligyümölcssel őket. Így tölti az ember a karácsonyt.

- *Az nem rossz, hogy három faluba kell járni?*

- Egy kicsit megterhelő, de inkább a kudarc miatt. Városokban, Tatán és Móron más volt. Vetünk, és nem aratunk. Majd meglátjátok, ha egy munkahelyen több éven át nincs eredménye az ember munkájának, attól nagyon letörik. Így vagyok magam is. Móron gyönyörű énekkar volt, trombitazenekar kísérte a húsvéti körmenetet. Ifjúsági csoport volt, gitárral kísérték a modern vallási énekeket. Itt meg sajnos nagyrészt csak a nagyszüleitekkel találkozom, nem mintha nem lenne öröm velük, de a fiatalság hoz elevevést, az a jövő. A nemzetnek is akkor van jövője, ha vannak fiatalok, akik továbbviszik a kultúráját.

- *Mind a három helyre szívesen megy?*

- Egyforma szívvel megyek, de Jézusnak is voltak kedvenc tanítványai. Az ember is így van. Nem mindenki egyformán szimpatikus, de ezt igyekszik az ember, főleg ha pap, nem kimutatni. Bár ez nem mindig sikerül. Néha az idegek megviselődnek, és hangosabban szólok, bizony nem szép egy paptól, de előfordul. Ilyenkor röstelkedik az ember, hogy nem volt elég erős, és nem tudta a szeretetet sugározni.

- *Vágyik arra, hogy találkozhasson a pápával?*

- Egyszer már találkoztam vele, mert itt járt 1991-ben. Az ifjúsággal a Népstadionban találkozott, akkor ott voltam én is. Rómában még nem voltam, de kötelemféle a papnak az, hogy egyszer lerója a búcsújárás adóját Péter sírjánál a Szent Péter-bazilikában. Ilyen értelemben még szeretnék találkozni a pápával.

- *Volt lehetősége utazgatni az életében?*

- Igen. Nem kerestem túl jól, de megvolt a pénznek az értéke, én erre költöttem. Sok helyre eljutottam. Bejártam Nyugat-Európát: Párizstól kezdve Barcelonán át a francia Riviéra, Velence, Isztambul, Belgium, aztán a keleti országok.

- *Van olyan, ahova még szeretne eljutni?*

- Igen, Amerikába, ez már valószínűleg nem teljesedik. Szeretnék eljutni Rómába, és Szentföldre, de ott most harcok vannak.

- *És az ilyen nagy városokban nem volt olyan érzése, hogy szeretne ott maradni?*

- Hát tudod, nem nagyon volt, mert megmondom őszintén, az idegen nyelvekkel hadilábon állok. Nincs jó nyelvérzékem. Kiegészítettem a végzettségemet egyetemi szintűre, két évet jártam még a Pázmány Péter Egyetemre kánonjogra, olasz nyelvből kellett vizsgázni, nagyon sok tanulással vizsgáztam le kettesre. A nyugati világ fejlettsége, rendezettsége, kultúráltsága vonzott, de ismered: „Szívet cseréljen az, aki hazát cserél!”, szívet is kellett volna cserélnem.

- *Szeret olvasni?*

- Igen. Egy papnak az olvasás a lételeme. Mondtam, hogy sajnálom, hogy nem fiatalon lettem pap, mert így hiányos volt a humán műveltségem. Nemcsak a Szentírást, hanem a magyar és a világirodalmat is jó, ha tudja az ember. A versekből sokat kellene fejből tudni, hogy jól idézzem, Adytól az istenes verseket, Dzsida Jenőt, Tóth Árpádot és a többieket. Ezeket pótolom.

- *És énekelni szeret?*

- Nem tudtam énekelni sohasem, nem is szerettem, hogy őszinte legyek. Ezt is nagyon keservesen tanulom. Úgy tűnik, hogy a kántor úr után második hangnak jó vagyok. Ahogy öregszem, talán a hangom javul egy kicsit. De nagyon szeretem hallgatni a szép énekeket. Ezek hiányoznak nekem. Fehérváron voltam káplán, ott mindenféle csoportok voltak, gyönyörűen énekeltek. Csak azért bementem, hogy őket hallgassam. Fölteszem a CD-t is, egyházi énekeket és Bach-muzsikát, sokszor ezzel kapcsolódom ki, de szeretem a magyar nótákat is, sőt, ha egyedül vagyok, együtt énekelek az énekessel.

- *Elítéli azokat az embereket, akik nem hisznek Istenben?*

- Nem. Egyáltalán nem ítélem el. Egyik jó tanárom mondta, hogy mi nem adhatunk hitet, a hitet Isten adja. Istent kellene elítélnem, hogy miért nem adott. A szívjóóság a fontos. Bele van írva a jó az ember szívébe, és aki arra hallgat, tudjátok, az lehet, hogy jobb ember, mint aki hívőnek vallja magát, vasárnaponként eljár a templomba, és közben a szomszédjával veszekszik, és mindenféle dolgot mond rá a faluban. A másik ember meg nem jár templomba, de barátságos a szomszédjával, segít neki, akkor az nem jobb ember? A hitet én kegyelemnek tartom, és örülök, hogy én megkaptam, hihetek Istenben, aki létrehozta mindazt, amit ámulva láthatunk a világban. Láthatjuk a bolygókat és a csillagokat, most már a Marsról is kapunk képeket, mindez az ember nagy diadala a természet felett. Van egy amatőr csillagászati távcsövem, azzal szoktam vizsgálgatni az égboltot (csak haza kellett vinnem, mert betörés volt nálam). A tudomány azt mondja, hogy a csillagokban van a múltunk és a jövőnk. Azok is meghalnak évmilliárdok után, de új csillagok keletkeznek és új bolygók. Hogy hova vezet ez, ilyeneken gondolkodom. A csillagászat a hobbim.

- *Vannak, akik úgy vélik, az ember elpusztítja a Földet és önmagát. Mi a véleménye erről?*

- Az igazán hívő ember a természethez közel van. A zsoltárok is a természetet dicsőítik. Bizony aggodalommal tölti el a hívő embert is ez az önrombolás, de én biztos vagyok benne, hogy összefog az emberiség, és ebben nektek is sok feladatotok van, gyerekek, és megvédi ezt a bolygót, az egyetlen, amin élhetünk. Talán még nem vagyunk a 24. óra végén. Itt a földön kell valamivé válnunk, ezt visszük magunkkal. A nagyszüleink még csak annyit vettek el a Földtől, amennyi kellett. Most meg rajta van az embereken a gyűjtési szenvedély. De minél többet birtokol, annál kevesebbje lesz. Egy ősrégi mondás, hogy csak az tesz boldoggá, amit meg tudsz tartani. Édesapám meghalt, az ő háza már pusztul. Azért keresem másban a boldogságot, nem az anyagiakban. Szó sincs arról, hogy dobjunk el mindent, és csak imádkozzunk, de valamivé válni kell, ez jelenti a megszerzett tudást. Én kutattam az élet értelmét, hogy van-e, lesz-e jövőnk? 53 éves vagyok, itt a földön sok már nincs. Ha ez a vég, visszaalakul minden abba az anyagba, amiből vétetett, akkor nem sok értelme van az életnek. Ahogyan ez működik, a naprendszerrel a kicsi atomig, mi úgy hisszük, ez Isten műve, ő alkotta meg így.

- *Mi lenne a három kívánsága?*

- Ez nehéz... Egyik, hogy a hitem valóra váljon, eljussak egy isteni világba, ahol az embernek jövője van. Aztán itt a földi létben élő egyházközösségek vegyenek körül. A harmadik világi dolog, hogy úgy tudjak beleharapni egy almába, mint gyermekkoromban, amikor még megvoltak a saját fogaim.

- *Így húsvét előtt mivel búcsúzik tőlünk?*

- Nekünk, keresztényeknek a húsvét a legnagyobb ünnepünk, mert a feltámadásban való hitet jelenti. Akik nem hisznek ebben, azoknak szép ünnepet kívánok, nektek pedig minél több locsoló fiút, mert ez azt jelenti, hogy szeretnek, megbecsülnek benneteket.

HÚSVÉTI JELKÉPEK

A húsvétnek Európa-szerte talán legáltalánosabb jelképe a húsvéti **tojás**. Krisztus úgy törte fel feltámadáskor a sziklasírt, miként a kifejlődött madár az öt fogva tartó tojás héját – szól a hasonlat. A tojás piros színe – amely napjainkig a legnépszerűbb szín – Krisztus kiömlött vérének jelképezi. A fiúk az erdőbe jártak ki a madarak fészkeiből tojást gyűjteni. Tény: a tavasz egyik jele, hogy a madarak lerakják tojásaikat, a tyúkok pedig tojni kezdenek.

Tojás a sírban

Hazánkban már avar kori – tehát honfoglalás előtti – sírban is találtak festett, karcolt díszű tojást, melyet a szegedi Móra Ferenc Múzeum őriz. A húsvéti tojásokon látható ívelt, kettős vonalú, a kettős vonalat létraszerűen merőlegesekkel összekötő díszítmény napjainkig ismert a hazánktól északkeletre élő népek körében. A középkorban a nagyhéten felállított Krisztus-sírba is helyeztek díszített tojást, s ezt a közelmúltig megtették a bukovinai székelyek is. A jobbágyok szolgáltatásai között szerepelt a húsvéti tojásadás kötelezettsége. A keresztszülők ünnepi ajándékként – a korai kereszténység húsvéti keresztelésére emlékeztetve – húsvéti tojást adtak keresztgyermeküknek.

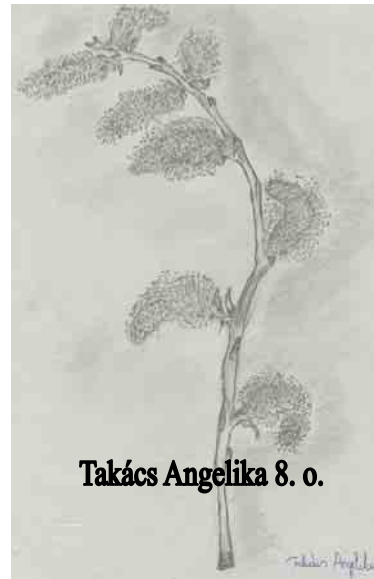
Nem hiányozhatott a húsvéti tojás a böjttben tilalmas ételek szentelésre vitt kosarából. A megszentelt tojást a családtagok együtt fogyasztották el a húsvétvasárnap esti étkezéskor. Leányok legényeknek ajándékoztak húsvéthétfőn díszes tojást, egyes magyarázatok szerint ezzel akarván magukat megváltani a túlzott locsolástól, illetve ezzel viszonyozták az egyébként kitüntetett figyelmességet kifejező gesztust. A húsvéti tojásokkal – mint valami labdákkal vagy golyókkal – játszottak a gyerekek a szabadban, vagy igyekeztek azokat egymáshoz ütve elnyerni a másikat. Ha pedig húsvét után, Szentháromság vasárnapján – a népnyelv szerint mátkáló vasárnapon – a leány leendő nyoszolyólányául, komaasszonyául kiszemelt barátnőjének ajándékos tálat küldött, arról sem hiányozhatott a húsvéti tojás.

A húsvéti, illetve hímes tojás így a húsvéti hagyomány egyik legerősebb összetevője. Díszítése főleg Kelet-Közép- és Kelet-Európában érte meg a XX. századot. Ez a szokás szinte reneszánszát éli napjainkban, amikor a tojásdíszítés népi iparművészei húsvétkor értékesítik mesterien díszített, a hagyományos mintakincsből merítő, de a mai ízlésnek is megfelelő igyekvő műveiket. Divat lett, hogy a díszítés egyszerű, nagy hagyományú technikáit különböző tanfolyamokon, művelődési házakban, iskolákban, múzeumokban sajátítják el az emberek.

Barkaág a lakásban

A tojás mellett a barka a leggyakoribb húsvéti jelkép. A mi éghajlati viszonyaink között a fűzfabarka helyettesíti azokat a pálmaágakat, amelyeket lengetve üdvözölte a nép egykor a Jeruzsálembé bevonuló Jézust. Ennek emlékére szentelik meg a barkát virágvasárnapján. A megszentelt barkát a hívek otthonukban gondosan megőrzik, például valamelyik kép háta mögé besúrva. Eresz alá tűzve villámcsapástól őrizte a házat, egyébként különböző beteg-

ségek alkalmával is használták, gyógyító erőt tulajdonítva neki. Napjainkban a barka szívesen alkalmazott tavaszi lakásdísz, így azok is díszítik vele otthonukat – mint a tavasz hírnökeivel –, akik a barka szentelmény voltát figyelmen kívül hagyják. A barkaágnak – vagy bármely, kirügyezett, kevésbé levelező ágnak – további szerep is adódik a húsvéti jelképek világában. Például kifűjt, zsinórra fűzött húsvéti tojásokkal díszítik fel. Ez a – főleg német földön honos – szokás mostanában terjed el hazánkban. Az Amerikai Egyesült Államokban is a német bevándorlók terjesztették el az Egg-tree-t, a tojásfát, amely valóban olyan látványt nyújt, mintha tojásokat termő fa volna. Európa északi pereméhez közeledve a barka sem nyílik ki virág-vasárnapra. Így aztán például a Lengyelország északi vidékein lakók asszonyai száraz virágokat dolgoznak az ágakra, s ezeket a – nemegyszer méteres – palmynak nevezett alkotásokat hordozzák a virágvasárnapi körmeneten, majd őrzik meg – megszentelve – otthonaikban.

Takács Angelika 8. o.

Csibe, bárány és nyúl

A tojásból kikelő kiscsirke vagy más madár is szerepel az üdvözlőlapokon. Gyakran kosárban ülve – hiszen a kotlós a keltetőgépek kora előtt kosáron ülve költött –, s nemegyszer több tojással körülvéve. Ezek utalhatnak a még ki nem kelt „tojástestvérek”-re, vagy csak mint további húsvéti jelképek vannak jelen. Gyakori a levelezőlapokon a tojásra festett madár, csirke is, vagy a kotlóst és csibéit ábrázoló életkép.

Süveges Norbert 1. o.

Az a nagy múltú rituális szerep, amit a húsvéti bárány egykor betöltött, mára kevésbé közismert. Hazánkban már nem sok családban fogyasztanak bárányhúsból készült ételt húsvétkor, míg például a húsvéti sonka szinte elmaradhatatlan. A húsvéti bárány mint jelkép éppen úgy kapcsolatba hozható azzal, hogy a bárányok tavasszal jönnek a világra, mint azzal a máig közismert vallási tétellel, miszerint Jézus Krisztus áldozati bárányként halt kereszthalált az emberiség megváltásáért. Ezért nevezik őt a mai napig Isten bárányának. Ma a legtöbb gyerek úgy tudja, hogy a „nyuszi hozza” a húsvéti ajándékot, amit – ahol csak mód van rá – a szabadban, bokrok tövében elkészített, madárfészekhez hasonló kis fészekben, kosárkában helyeznek el. A húsvéti ajándékhozó nyúl képzelet a polgárosult élet egyéb szokásaival együtt német földről honosodott meg hazánkban a múlt század óta. Eredetére kielégítő magyarázatot a német kutatók sem tudnak adni. Egyszerű tévedésre gyanakszanak: eszerint a tojásához császármadár, a Haselhuhn nevének lerövidülése volna a nyúl jelentésű Hase, mint a húsvéti nyuszi karrierjének elindítója. De meggondolandó az is, hogy e szaporaságáról híres állat a természet ébredése idején termékenységének szimbólumként is megjelenhetett.

Az a nagy múltú rituális szerep, amit a húsvéti bárány egykor betöltött, mára kevésbé közismert. Hazánkban már nem sok családban fogyasztanak bárányhúsból készült ételt húsvétkor, míg például a húsvéti sonka szinte elmaradhatatlan.

A húsvéti bárány mint jelkép éppen úgy kapcsolatba hozható azzal, hogy a bárányok tavasszal jönnek a világra, mint azzal a máig közismert vallási tétellel, miszerint Jézus Krisztus áldozati bárányként halt kereszthalált az emberiség megváltásáért. Ezért nevezik őt a mai napig Isten bárányának. Ma a legtöbb gyerek úgy tudja, hogy a „nyuszi hozza” a húsvéti ajándékot, amit – ahol csak mód van rá – a szabadban, bokrok tövében elkészített, madárfészekhez hasonló kis fészekben, kosárkában helyeznek el. A húsvéti ajándékhozó nyúl képzelet a polgárosult élet egyéb szokásaival együtt német földről honosodott meg hazánkban a múlt század óta. Eredetére kielégítő magyarázatot a német kutatók sem tudnak adni. Egyszerű tévedésre gyanakszanak: eszerint a tojásához császármadár, a Haselhuhn nevének lerövidülése volna a nyúl jelentésű Hase, mint a húsvéti nyuszi karrierjének elindítója. De meggondolandó az is, hogy e szaporaságáról híres állat a természet ébredése idején termékenységének szimbólumként is megjelenhetett.

Szili Imre 1. o.

Locsolóversek

Kelj föl párnáidról, szép ibolyavirág,
Nézz ki az ablakon, milyen szép a világ!
Megöntözlek szépen az ég harmatával,
Teljék a tarisznya szép piros tojással!

Én még kicsi vagyok,
Verset nem tudok.
Majd jönnek a nagyok,
Mondanak azok.

Ajtó mellett állok,
Piros tojást várok.
Ha nem adják párjával,
Elszököm a lányával!

Korán reggel útra keltem,
Se nem ittam, se nem ettem.
Tarisznya húzza a vállam,
Térdig kopott már a lábam.
Bejártam a fél világot,
Láttam sok-sok szép virágot.
A legszebbre most találtam,
Hogy öntözzem, alig vártam.
Piros tojás, fehér nyuszi,
Locsolásért jár a puszi!

Itt a húsvét, eljött végre,
A szép lányok örömére.
Mert a lányok szép virágok,
Illatos víz illik rájuk.
Kit húsvétkor nem locsolnak,
Hervadt virág lesz már holnap.
Ne fuss el hát, szép virágom,
Locsolásért csók jár, három!

Korán keltem, kiöltöztem,
Hogy e szép lányt megöntözzem.
Nem a pénzért verselgetek,
Csak egy tojás, amit kérek.

Nyulat láttam, elfutott,
Kacsát láttam, hápogott,
Lehet, hogy csak álmodtam,
Meglocsolak, megmondtam!

A szakkörösök költötték:

**Zöld erdőben jártam,
Pénzt sehol se láttam,
Eljöttem hát hozzátok,
Meglocsolom anyátok!**

Megünnepeztük március 15-ét

Reggel 8 órára már szinte minden hely tele volt a művelődési házban. Izgatottan vártuk, hogy felcsendüljön a zene.

A műsort az első és másodikos tanulók kezdték, a Rákóczi-indulóra meneteltek zászlóval a kezükben. Bár kicsik voltak, mégis gyönyörű volt. Puha Petra tanárnő köszöntötte a résztvevőket, majd Kovács Gerda és Tóth Orsolya felolvasta 1848 eseményeinek történelmi összefoglalóját. A 3. és 4. osztály együtt előadta a Pilvax kávéházban történt jelenetet. Keresztes Tamás volt Petőfi Sándor,

nagyon jól játszotta a szerepét. A többiek lelkesen szavalták kórusban a Nemzeti dal refrénjét. Ez a színjáték nagyon szívhez szóló volt. A közönség soraiban könnyekig meghatódtak a szülők.

Ezután hazafias versekkel és saját gondolataikkal illusztrálták azt, mit jelent nekik március 15. Ebben Chován Nikolett és Polányi Lilla is szerepelt. Négy felsős lány, Hajnal Edina, Hangyál Angéla, Kvák Annabella és Ossik Anett énekelt a hazáról szép dalokat. Az ötödikes és hatodikos fiúk a Kecskeméti verbunkra táncoltak, amit az iskolai citerazenekar adott elő.

A végén együtt elénekeltük a Himnuszt, majd meghallgattuk a Hazám áriát Erkel Ferenc operájából. A várt hatás nem is

maradt el, mindenki nagy tapsot kapott. Ili tanár néni köszönetet és dicsérő szavakat mondott, majd visszatértünk az iskolába.

A műsor összeállítója Kiss Szabolcs, aki rengeteg időt áldozott a felkészítésre. Segítői Puha Petra tanárnő, Cséza Barbara és Gilányi Kitti

voltak. A hangosítást és a zenét Koncz Zoltán szolgáltatta.

Örülök, hogy magyar vagyok, és már tudom, hogy mit jelent a kokárda viselete minden évben március 15-én.

(Kvák Annabella, Major Mirella, Ossik Anett 7. o.)

CSATLAKOZUNK

CSATLAKOZUNK

2004. április 30-án

tornabemutató

diák-és tanárműsor

sulibuli

Az alsósok már gyakorolják a tornabemutatót, ami az április 30-ra tervezett (uniós csatlakozás és iskolai jótekonysági rendezvény jegyében zajló) program nyitószáma lesz. Irodalmi, zenés, táncos előadást tartanak a diákok, és először lép fel a tanárok csoportja. Tini-diszkó és sulibál zárja a napot, amelyben játékos formában jelképesen belépünk az Európai Unióba.

Kiállítást is tervezünk hantosi képekből és az uniós országokról készült tablókából. Figyeljétek a hirdetések, plakátokat!

Kiadja a Hantosi Általános Iskola. Hantos, Köztársaság tér 3. 2434
Felelős szerkesztő: Gyömörei Barnáné Eng. sz.: 2.2.4./1338/2001.